

ikke der kunne expederes, ligesom det altid vilde være Køre Ulemper og koste Tid at faae saadanne Forsendelser, naar de kun have et Brevsamlingssted i deres Nærhed, og dernæst mene de, at det ligefrem er en Omvei, at Sager, der bringes ad Jernbanen til Stationen, skulle bringes til det 1/2 Mil Nord for liggende Drsted og dernæst bringes tilbage til Alling-Nabro eller sendes til Byerne Vest og Ost paa, som have længere til Drsted, end de har til Stationen. Byerne, der ligge nordligere end Drsted, ville selvfølgelig ikke ønske denne Forandring, da det ikke skader dem, at Posten bringes fra Alling-Nabro 1/2 Mil nærmere til dem, og at de altsaa nu have 1/2 Mil kortere, end de faae. Men da aabenbart de fleste Modtagere af Postfager skulle have disse ad en Omvei gennem Drsted, have de andraget paa, at Postexpeditionen maa blive flyttet til Jernbanestationen, og de have begrundet det, som jeg har tilladt mig at udtale. Finantsudvalget har sluttet sig til disse Grunde, og har derfor anbefalet til den ærede Ministers nærmere Overveielse, om det ikke uden altfor stor Bæmselighed lod sig gjøre at indbringe Andragernes Ønske. Udvalget har ikke overset, at naar der allerede er oprettet en Postexpedition i Drsted, med Lokale og forskjellige andre Ting, er der nogen Ulempe forbunden med at flytte den, og det har heller ikke overset, at de betydelige Landsbyer, som ligge der i Egnen, ville rejse Indvending imod at faae den fjernere fra sig, men jeg tror dog, at der er gode Grunde for at anbefale Andragendet paa Udvalgets Begne til det høie Thing og den høitærede Indenrigsminister, hvilket jeg herved gjør. Iblandt de Indstillinger, der nu ere til Behandling, er ogsaa det Andringsforslag, som er stillet af det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds (Clausen) til Betænkningen Nr. 9, angaaende Andragendet fra Cieren af Krosteden i Laarbæk. Jeg skal, medens jeg har Ordet, udtale mig kortelig om denne Sag, og jeg skal da kun sige, at Andragendet gaar ud paa at faae en Erstatning, fordi nogle Privilegier, Andrageren er i Besiddelse af, nu ikke mere kunne udøves i deres oprindelige Udstrækning og efter den Opfattelse, han har faaet af dem. Privilegierne skrive sig fra 1740, da der er udstedt et reelt Privilegium for det omhandlede Sted til at drive Krohold, hvilket Privilegium Cieren opfatter som indeholdende en Eneberettigelse, og det er navnlig denne Eneberettigelse, han nu tror at være krænkert, og som han antager at kunne faae Erstatning for. Udvalget har imidlertid ikke kunnet komme til den Erkjendelse, at der foreligger nogen Grund til Indstilling i den Retning, idet der findes en Høiesteretsdom af 1866, som hjemler vedkommende Andrager Privilegiets Gyldighed og Ret til, saaledes som det oprindeligt lød, at betale sin Afgift til Statskassen med 24 Rd., nu 48 Kr. Man ser ikke, hvorteen af Motiverne til Dommen eller af

selve denne, at han skulde have nogen Eneret, og da han altsaa efter Udvalgets Mening er vedbleven at være i Besiddelse af de Rettigheder, som Privilegiet efter nævnte Høiesteretsdom indeholder, har man ikke fundet Anledning til at gjøre nogen Indstilling i den Anledning. Jeg skal endnu nævne, at den formentlige Eneret støttes paa et meget ældre Dokument, som indeholder Ordet: Eneret. Dette Dokument er fornyet 2—3 Gange ved gjentagen Konfirmation, uden at Ordet „Eneret“ forekommer i de nye Dokumenter, og der synes deri at ligge Føie nok til, saaledes som Høiesteretsdommen har gjort, ikke at antage, at han har været i Besiddelse af saadan Eneret; men naar det ikke er Tilfældet, kan Udvalget ikke erkjende, at der tilkommer ham nogen Erstatning. — Med disse Ord skal jeg anbefale Udvalgets Indstillinger.

Indenrigsministeren (Steel): Da Tiden er saa langt fremrykket, skal jeg kun i al Korthed udtale mig over de Indenrigsministeriet vedkommende Indstillinger fra Udvalget. Med Hensyn til Indstillingen under Nr. 1 skal jeg bemærke, at den omtalte Stationsforvalter, Thomsen, i sin Tid, som bemærket af den ærede Ordfører, under Udførelsen af sine Forretninger i Jernbanens Tjeneste fik en Bestadigelse, der havde til Følge, at han blev amputeret paa det ene Ben, Han var den Gang Portør, og blev, da han var helbredet, ansat som Assistent, men søgte selv Afsted og fik den Tjeneste, han nu har ved Randers Ørenæs-Banen. Han har der opnaaet en Stilling, der giver ham en Indtægt, der er omtrent ligesaa god som den, han havde ved Statsbanerne, og jeg skal tilføie, at, ligesom han selv ikke ganske var uden Skyld i det Uheld, der tilstødte ham, hvad den ærede Ordfører vil vide af de Oplysninger, der have foreligget i Sagen, saaledes har Ministeriet saa meget mindre fundet Anledning til at give ham nogen Erstatning for den Skade, han har taget i Jernbanens Tjeneste, som det af en Erklæring af Direktøren for Statsbanerne fremgaar, at efter hans Formening vilde den Paagjældende, selv om han ikke var kommen til Skade, ikke have egnet sig til at opnaa nogen Stilling ud over den, han nu har, saa at han i Virkeligheden ikke har taget nogen Skade i personær Henseende ved det Uheld, der har tilstødte ham. Det er Grunden til, at Ministeriet ikke har kunnet gaa ind paa hans Andragende. — Med Hensyn til Spørgsmaalet om en Telegraforbinding mellem Gudhjem-Melsteb og Svaneke skal jeg bemærke, at med Undtagelse af Stationen i Rønne er Korrespondancen paa alle de øvrige bornholmste Stationer saa ringe, at de kun give en temmelig ubetydelig aarlig Indtægt, i Gjennemsnit 300 Kr. Det kan jo ikke være opmuntrende, naar der er Spørgsmaal om at anlægge nye Stationer, og jeg skal bemærke, at, hvad den her ønskede Station angaar, er det opløst, at